

ИЛИЯ МИХАЙЛОВ СПОМЕНИ

chitanka.info

Голямото куче тромаво се подаде през входната врата на блока. Спря се за миг и огледа с любопитство кварталния парк, окъпан от лъчите на плахото септемврийско слънце. После лениво разтръска наляво-надясно дебелината си козина с цвят на ръжда и се спусна надолу по стълбите. Подуши с интерес една от предните гуми на зеления форд ескорт, спрял на паркинга, и погледна с очакване към входа. Оттам след секунди се показва висока жена на около четиридесет години. Късата и коса беше небрежно прибрана зад ушите. Жълтата и тениска и късите джинси издаваха нежеланието и да се примири с мисълта, че лятото полека-лека си отива. Сякаш това беше нейният символичен протест срещу есента, която вече беше започнала да украсява по свой вкус както лицето и, така и парка, затворен между четирите жилищни блока.

Лекият сутрешен вятър закачливо разклати клоните на дърветата, но няколкото пожълтели вече листа с достойнство успяха да се задържат по местата си.

Някъде от горните етажи се чу дебела тютюнджийска кашлица. Един мъж хвърли догарящия си фас и хлопна вратата на терасата след себе си.

С лявата си ръка жената държеше картонена чаша с надпис Coffee, а на китката на дясната беше закачила синя платнена маска. Отпи от кафето си и подвикна някак между другото на кучето:

— Арес, тук! Ела тук, момче!

С неохота Арес се подчини на заповедта. Завъртя се около господарката си и се впусна в преследването на някаква видима само за него цел.

Жената погледна нещо в телефона си и разтърка с ръце сънените си очи. Дебел мъж с колело бавно премина по алеята край нея. А отнякъде замириса на печени чушки. Това я върна в детството и. Обичаше да стои в кухнята край баба си и да я гледа как пече големи червени чушки, докато старата жена и разказва за своята младост. После с огромно старание и помагаше при беленето им. Целят апартамент се изпълваше с този божествен аромат. Днес обаче там вече не живееше никой. Още преди смъртта на родителите си тя се премести в София, за да бъде заедно с мъжа, който успя да отключи сърцето и. Влезе в него, разпиля чувствата и като стари дрехи и след това избяга с друга, захвърляйки ключа след себе си. Остави я сама с

болката и раненото и доверие. За да не полудее, тя някак успя да събере парченцата от натрошената си гордост, залепи ги с последните остатъци от самочувствието си и си обеща да продължи живота си. Купи си куче и му посвети цялата си нежност, която успяваше да изстърже с големи усилия от дъното на душата си.

Междувременно първо си отиде баща и, а малко след това и майка и. Като че ли се бяха наговорили да се последват един друг и във вечността. Тя започна да се връща в родния си град почти всяка седмица. Първоначално уреждаше различни имуществени въпроси по апартамента и гаража, а след това просто защото чувстваше нужда от своите спомени, които тук бяха навсякъде.

Клаксонът на една кола я извади от реката на мислите ѝ и тя видя как Арес души нещо, въртейки опашка, около близката брега. Доближи се до дървото и с ръка погали белия му ствол, който величествено се извисяваше нагоре. Спомни си как преди много години с приятелката си издълбаха върху него първите букви на своите малки имена. Обещаха си да запазят приятелството си завинаги. Вярвах, че е възможно. После обаче разбраха, че това не е толкова лесно.

Спомни си и за старата зелена пейка под брезата, на която една зимна вечер тя усети вкуса на своята първа целувка с момчето, в което бяха влюбени всички нейни съученички от гимназията. С топлия си дъх то сгряваше измръзналите и от студ и вълнение ръце през плетените от баба и кафяви ръкавици с един пръст. После дълго гледаха как мокрите снежинки се гонят една друга на фона на светлината от уличната лампа.

Стана и приятно и някак топло. Тя се усмихна в себе си и въздъхна. Изпи кафето си, смачка хартиената чашка и я хвърли в кошчето. После потърси с поглед кучето и каза:

— Хайде, Арес! Прибираме се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.